

Tavaszi, te tavasz!

Reggel furcsa dologra ébredtem. Kellemes álmomból arra eszméltem, hogy erős fény szűrődik be az ablakon lévő függöny résein. Amint elhúztam a függönyöket, szikrázó napsütéssel telt meg a szobám.

Az ablakból néztem az ugrádozó fekete rigókat, akik a veteményesünkben élelem után kutattak. Apró barna lábaikkal kapirgáltak a földet. Amint találtak valamit, narancssárga csőrükkel fel is csipegették rögtön. Nagyon szeretem figyelni a madarakat, ahogy vidáman ugrádoznak, és apró szemeikkel pásztázzák a területet. Ahogy szemléltem őket, valahonnan énekes madarak hangos csicsergése is hallható volt.

Na, gyerünk, gondoltam, ki a szabadba! Gyorsan akartam végezni a reggelivel, mert már szerettem volna kiszabadulni a ház „fogságából” focizni, sétálni a szabadban. Tele gyomorral és magas pulzusszámmal léptem ki az ajtón, nem sejtve, hogy mi vár mögötte.

A jó idő helyett, amit bő negyed órája még láttam az emeletről, „szörnyű” látvány fogadott. Nem tudom honnan, de sötét, szürke felhők borították az eget, és nagy pelyhekben hullt a hó. Arcomra fagyott a mosoly. A csípős hideg, a fagyos szél elvette a kedvemet. Rövid időre megálltam a teraszon, néztem a furcsa látványt. Tavasszal esőnek kellene esni, nem pedig hónak. Na, de ennek is megvolt a szépsége. Az idei téli szürkességben a naptári hónapokon kívül szinte semmi se utalt arra, hogy eddig tél volt. Ahol az előbb még a vakondtúrásokat kapirgálták a madarak, ott most fehér dombocskák voltak. A barackfák már-már kezdtek virágot bontani pár nappal ezelőtt, most meg ráfagyott havat lehetett az ágakon látni. Gondoltam, nézzük a jó oldalát, majd hógolyózom. Várom egy kis időt, esik pár centi hó és jövök ismét játszani.



Visszamentem a szobámba, kicsit olvasgattam. Egy óra múlva újra felöltöztem. Előkerestem a sapkám, sálam, csizmám, kesztyűm, gyorsan felvettem és sebesen rohantam ismét a szabadba. Na de ilyen nincs, nem hiszem el. Ez az én formám. Ott álltam a teraszon, néztem, ahogy szakad az eső. Pillanatok alatt foszlott szét a hógolyózás reménye. Most nem a hópihék csiklandozták a szempillámat, hanem a szél fújta arcomra az esőt és lassan csordogált lefelé a nyakamba. Egy perccel se akartam tovább maradni, sarkon fordultam és szomorúan ballagtam vissza a szobámba.

Na de itt még nem volt vége ennek a reggelnek. Hallottam, ahogy testvérem robog le a lépcsőn, és engem keres. Hívott, hogy menjünk focizni. Ilyen időben? - kérdeztem vissza. Erre kimutatott az ablakon, ahol ismét a reggeli szikrázó napsütés tárult eléem, nyoma se volt esőnek, se hónak.



Ez a reggel hatalmas tréfája volt a tavasznak, minden szépségét és árnyoldalát felvonultatva az időjárásnak.

Varga Norbert 8.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola